

BORONKAY LÓWY

VÁCI ÖREGDIÁKOK HÍRLEVELE

34. szám

2017. december

A KARÁCSONY MORZSÁI

Jelige: „Lex minimi”

„Egy már-már mindent magával sodró, szennyes áradatban kell a mai embernek valahogy mégis megállni a talpán, amely ellen már csak úgy tud védekezni, ha megpróbál fölébe emelkedni” – mondta egyik előadásában **Molnár V. József**, a Kárpát-medencei népek hagyományával foglalkozó néplélek- és néprajzkutatónk. Eszellemi felemelkedésre bizony igen nagy szüksége van hívónek és útonlévónek egyaránt, s erre az év folyamán vissza nem térő alkalmat adhat a napforduló zsigereinkbe írt ősi ünnepe, az európai keresztény kultúrkörben a Megváltó eljövételére való várakozás és a Kis Jézus világra jöttére emlékező karácsony.

Ezek az ünnepi napokon, ha akarjuk, ha nem, valami ősi varázsütésszerűen megérinti a szíveket, s olyan emlékeink is visszatérnek, amelyek tán sosem történtek meg velünk, de mégis valamiképpen jóval igazabbak tűnnek, mint a „szennyes áradat” valósága. **Bálint Sándor**, jeles néprajztudósunk megemlíti a számos karácsonyi hagyomány között egy igen figyelemre méltót, amely történetesen a karácsonyi morzsákhoz kötődik. A morzsa a néphitben az ünnep kozmikus telítettségét jelzi, a gondoskodás hívő környezetben való jelenlétét hordozza, ezért a régiségben minden asztali hulladékhoz számos szokás is kapcsolódott. Csak a környékbeli példákat megemlítve: a *kemenceiek* például úgy tartották, hogy a „karácsonyi morzsát” tűzbe kell dobni, hogy annyi lélek szabaduljon ki a tisztító tűzből, ahány morzsa elégett. *Ipolydamásd* hagyomány szerint a karácsonyi morzsát csak égháború idején volt érdemes a tűzre vetni. *Vác* városában a karácsonyi ételmaradékot elégették, füstjét és szagát pedig belélegezték. Saját emlékként is megőrződött e szokás, kisgyerekként nagyanyánk váci Hattyú utcai sparheltjében sokszor megcsodálhattuk a pedánsan összeszedett karácsonyi morzsák roppanó fényét anélkül, hogy váci öregjeink és persze mi magunk is bármit tudtunk volna a néprajzi gyűjtésekről, e tett szakrális szellemi háttéréről. Nem tudtuk, de valójában mégis tudtuk, hogy mi ég szikrákat pattogatva ott a lán-

gok között: az elmúlt esztendőben összegyűlt szívtelenségeink szikráztak el azért, hogy az ember gyerekének karácsonykor újra esélye legyen összerendeződni, újra emlékezni, újjászületni, az elhamvadó karácsonyi morzsákban rácsodálkozni egy valami nálunk jóval nagyobbak ránk gyakorolt erejére.

Persze nem a babonás hitek elvesztését siratja az ember ebben az ünnepfosztott, eszmeháborodott, shopping-globál-multikultiban, hanem csak magyarságunk nemzedékről nemzedékre átörökített tudását, bölcsességét, dalokba, mesékbe, szokásokba oltott világlátását, életről szóló hitvallását látjuk fenyegetettségben az Új Világrend csiriviri-talmi szennyáradásában. Az erdélyi születésű *Páskándi Géza* is ilyesféle aggodalmáról beszél egy mára szinte teljesen elfeledett darabjában, a Vigécben arról a gyötrelmesen megélt elemi élményéről szóló hitvitázó drámáink élességével és a székely viccek akasztófahumorával, hogy valami nagyon fontos már-már tényleg veszni látszik. E komor hangulatú bohózat közepontjában egy család áll, korosodó házaspár és egyszerű leányuk. Köznapi életüket egy jövevény, egy kereskedelmi utazó, egy háztartási gépekkel házáló vigéc zavarja meg. Ez a törpe, zsugorított Mefisztó a kutyuk és ketyerek birtoklásával beköszöntő jobb élet reményéért cserébe nem kér anyagiakat, hanem csak azt a nagy árat szabja meg, hogy sorban felejtsek el anyanyelvük, történelmük

és kultúrájuk egy-egy szavát, jelentését, gyakorlatát.

Tegyük szívünkre a kezünk, ugye mindannyian így vagy úgy, jól ismerjük e Vigéct, a Nagy Plagizátort, Isten Majmát, aki minden nap, minden percben kész alku kötni velünk, s a megkötött üzlet ára pedig nem csekélyebb, mint legigazibb valónk, a Lelkünk?

Kívánom hát, hogy az idei karácsony ünnepe alkalmat adjon most újra mindannyiunknak, hogy a Vigéc Valóvilág-matrixát hátrahagyva egy kicsit magunkba nézzünk, a szennyes áradat fölé emelkedve valós vagy képzeletbeli sparheltjeinkben meglássuk megint a karácsonyi morzsák roppanó fényét.

Hujbert István

A hertelendyfalvi székely varrottások egyike, a Szíves (szíves) mintázat, és a fejlicén egy korondi adventi gyertyatartó, amelyek ma is oly szemet gyönyörködtetően mesélnek a magyar nép díszítőművésze által e szívtelen kornak eleink „szívesebb” emberi világáról

RÉGI ISKOLAI KARÁCSONYOK EMLÉKEI

Fél évszázadnyi aktív szolgálatom zömét pedagógus pályán a diákok között, főleg a Lőwyben, illetve a Boronkayban töltöttem el. A sok-sok iskolai emlék még mindig bennem él, és az élmények megszépítik nyugdíjas életem mindennapjait.

Szeretettel gondolok vissza az iskolai szalagavatók, ballagások, tanévnyitók és tanévzárók mellett az adventi, a Mikulás, a karácsonyi ünnepségek, a húsvéti rendezvények előkészületeire, izgalmaira, a diákokban kiváltott hatására, az események hangulatára, varázsára és üzenetére egyaránt.

Az egyházi ünnepségekhez és a vallássossághoz köthető rendezvények, szimbólumok az államosításkor és a „fordulat éve” után kikerültek az iskolák mindennapi pedagógiai gyakorlatából. 1950–1990 között – a kemény és lágy diktatúra különféle változatainak közegében, de mindig erős diktatúrában – minden oktatási-nevelési intézmény kihagyhatatlan kötelessége volt a növendékek ateistává nevelése, akár akarták (ők vagy szüleik), akár nem akarták. Ezzel megtört az évezrednyi vallásos szellemiségű nevelés Magyarországon minden iskolafokozatban.

A Vallás és Közoktatásügyi Minisztérium rendeletére hivatkozva a Tanügyigazgatási Hivatal körlevélben tudatta az iskolákkal, hogy a miniszter megszüntette a kötelező hitoktatást és a hittant, mint tantárgyat. Ezért 1949–50-től a hittan előbb fakultatív lett, majd a következő tanévtől, mint iskolai tantárgy teljesen meg is szűnt.

Bizalmas jelzéssel ellátott megyei utasításban 1951-től a technikumokban, ipari tanuló iskolákban, gyors- és gépíró irodakezelői szakiskolákban, valamint az óvónő- és tanítóképzőkben a hittantánítás minden formáját megtiltották, a tanulók sem fakul-

tatív, sem iskolán kívüli hitoktatásban nem vehettek részt. Ennek következtében ezekben az iskolatípusokban – a váci gimnáziumban is – a vallásos ihletésű rendezvények szervezése és különböző vallási szimbólumok használata fel sem merülhetett.

Aki az egyház- és vallásellenes állami akarattal szembement, mint osztályfőnök vagy szaktanár a tanítási órán – vagy azon kívül – a karácsony örömeiről, a szent családról, a szeretet üzenetéről beszélt és békés karácsonyt kívánt a szünetre menő diákjainak, az főleg az '50-es években igen nagy kockázatot vállalt magára. Ilyen esetről a Lőwyben nincs tudomásom, de máshol Vácon előfordult.

Az 1975. utáni években előbb a kollégiumi Mikulás-rendezvények, majd az iskolai karácsonyi ünnepségek és az adventi képzőművészeti kiállítások iskolánkban lassan tért hódítottak, bekerültek hagyományaink közé, s nevelési eszköztárunkat gazdagítva annak szerves részévé váltak.

A Középkolai Kollégiumból 1974-ben Küstel Tibor kollégiumi igazgatónk hozta magával a Mikulás-rendezvények gyakorlatát. Kollégiumi utódai átvették, folytatták, tovább színesítették, finomították azt, majd Marx Árpád ifjúsági igazgatóhelyettes szorgalmazására az egész iskolára kiterjesztették, vagyis azóta december 6-án a Boronkayba mindig jön a Mikulás.

A pedagógusok gyermekei részére a Pedagógus Szakszervezet készített először

ajándéksomagokat a hatvanas években. Ezt az elfelejtett gyakorlatot felkarolva előbb a kollégiumhoz kötődő személyek gyermekeinek, majd az iskola minden dolgozójának kiskorú hozzátartozója részére most is, mint mindig megérkezik a „Boronkay örökös Mikulása” címmel megtisztelt Kovács Kálmán, és legtöbbször dicsérő, néha feddő szavak kíséretében kiosztja a megérdemelt ajándéksomagokat. A kiválasztott osztály diáksága pedig élményszámba menő kedves, színes előadással örvendezteti meg a kicsiket. A diák Mikulás és a krampuszok a diákságról és a tanári karról sem feledkeznek meg, egyeseknek szaloncukrot, másoknak virgácsütést osztanak.

Iskolánk több évtizedes hagyánya az adventi és a tavaszi képzőművészeti kiállítások megrendezése. Az utóbbit régebben húsvétinak, húsz éve már Szent György-napinak hívjuk. *Belányi László* volt az advent hetében rendezett képzőművészeti kiállításunk szervezője és a hagyomány megteremtésének elindítója. Őt követték régebben: *Olli József, Órhegyi Imre* és *Váczy Emese*, napjainkban *Mojzes Zsófia*. Közismert kiállítók voltak az első időkben: *Revák István, Kiss Péter, Belányi László, Fekete István*, később: *Béki Márton, Pantali Sándor, Tóth Angelika*, a közelmúltban: *Szárász Kata, Nagy Boglárka, Molnár Zsófia, Rakita Eszter, Szilágyi Lajos* és még sokan mások is. Még a gépipari technikai korszakban emelkedtek ki művészi adottságaikkal a diák-társaik közül *Németh Zsuzsanna* festőművész és *Szabó Imre* szobrászművész.

Az adventi kiállításokat a kezdő években *Losonczy Miklós* és *Bárdosi József* művészettörténészek, később *Németh Árpád, Orvos András, Fekete István* képzőművészek és *dr. Molnár Lajos* igazgató nyitották meg. Közreműködtek az iskola mindenkori szavalói és hangszeres szólistái. A hagyomány ma is tovább él.

Az „öreg- és ifjú diákjaink” egyaránt színes és érdekes képzőművészeti alkotásaik bemutatásával járulnak hozzá adventben az elcsendesedés, a befelé fordulás, a családra és a szűkebb közösségre való fókuszálás kiteljesedéséhez, a várakozás örömehez.

A diktatúra szorításának enyhülésével a nyolcvanas évek elejétől a Börzsönyi Állami Erdőgazdaságtól kapott fenyőfát mindig *Csendes Csabáné* tanárnő irányításával a IV. osztályosok díszítették fel, illetve helyezték el az iskola előcsarnokában. A karácsonyfát csak a téli szünet után vízkereszt táján bontottuk le. Ezek voltak az iskola első karácsonyt idéző határozott próbálkozásai. *Ujvári István* tanár és *Péter Péter* öregdiákunk elmondásából tudjuk, hogy a korábbi évtizedekben is voltak apróbb, elszigetelt, szervezetlen próbálkozások. Az épület különböző részein néha itt-ott feltűnt egy-egy fenyőfa, de ezeket a kezdeményezéseket senki nem vette komolyan.

Aztán 1984-ben már hagyományteremtő szándékkal karácsonyi ünnepélyt rendeztünk az iskolában, pedig a pártállam még javában tartotta hadállásait. A rendezvényt mi akkor nem afféle „fenyőünnepnek” szántuk. Mindig a téli szünet kezdete előtti napon, azonos időpontban, 12 órai kezdettel a tanulók és a tanárok részvételével tartottuk az ünnepséget az aulában. Kicsit zsúfoltan fértünk csak el, ezért a későbbi években a zártlancú tv adta lehetőségeket kihasználva *Pintér Zoltán* és *Eröss Sándor* segítségével a műsort a tantermekben és az emeleti zsi-bongóban is sugároztuk az oda elhelyezett tanulók részére.

Az ünnepi köszöntőket a „kezdeti években” *Kecskés József*, *Borovits János*, *Berta László*, *Urbán Márta* és *dr. Molnár Lajos* mondták.

Beszéde összeállítása során mindenki ügyelt arra, hogy köszöntőjének tartalma miatt iskolai probléma ne keletkezzen, ezért kerültk a gyermek Jézus, a Jézuska és a karácsony szavakkal való kimondását. Ezért is jutottak az alkalmazott szimbólumok (fenyőfa, gyertya, ajándék, betlehemi csillag) mellett, fontos szerephez a művészet eszközei (zene, irodalom később a mozgások) is. A műsort mindig *dr. Surman Jánosné* állította össze és tanította be az irodalmi szakör tagjainak. Az alkalomhoz illő karácsonyi dallamokat, énekeket elektronikus úton vagy élő zenével biztosítottuk többször *Cs. Nagy Tamás* zeneiskolai igazgató segítségével. Az ünnepi zenei-irodalmi műsort a rendszerváltás utáni években *Jendrék Gabriella* állította össze, tanította be. Mostanság a feladatot

a felkért osztályfőnökök irányításával a magyartanárok segítségével általában egy-egy gimnáziumi osztály végzi.

És végre elérkezett az 1990. év karácsonya. Ünnepségünk rendhagyó volt több tekintetben is. Először egészítette ki irodalmi színpadunk műsorát rangos külső előadóművész. *Dévai Nagy Kamilla* korábban sem volt ismeretlen iskolánkban. *Béres Ferenc*, *Bige György* és *Sellei Zoltán* előadóművészek társaságában éveken át rendszeresen fellépett rendhagyó irodalomórakon, de szerepet vállalt a nálunk rendezett állami ünnepségeken is.

Karácsonyunk másik jeles vendége – ünnepi szónoka – *Pázmándy György*, a váci piarista rendház házfőnöke volt. Ekkor ugyanis már túl voltunk épülettömbünk kollégiumi szárnya egy részének a rend részére történő visszaadásán, sőt már 1990 szeptemberében beöltözött rendi ruhába az a 12 novícius is, aki itt készült szerzetes-tanári hivatására. A két intézmény majd még sok éven át a közös falak között példás békességgel, egymást tisztelve és segítve végezte feladatát. Mi sem természetesebb tehát, hogy a házfőnök örömmel tett eleget iskolánk felkérésének, és megható beszédében méltatta az ünnep életünkben betöltött szerepét. Az ünnepen a magyar irodalom legszebb gyöngyszemei hangzottak el a karácsonyi gondolatkörből diákjaink előadásában. Ekkor – később más rendezvényen is – a gyertyával felvonuló lányok kezdték a karácsonyi emlékezést, majd *Babits Mihály* „*Karácsonyi ének*” című verse hangzott el. *Dévai Nagy Kamilla* megzenésített karácsonyi verseket adott elő a tőle megszokott színvonalon.

Pázmándy György házfőnök köszöntőjében a karácsony szó felelősségével beszélt.

Hangsúlyozta, karácsonykor a karácsony szót ki kell mondanani, azt a karácsony szót, amely kifejezi a gondolatot: az Ige testté lett. A karácsonyt nem kitalálták, mert a betlehemi jászol történelmi tény. A karácsony titka: „*a jóakarátú emberek békesége*”. Végül szólt a szeretet lényegéről és mindenkinek boldog, magyar, váci karácsonyt kívánt! A beszédet követte egy diákunk előadásában Pál apostolnak a korinthusiakhoz írott levele, az ún. Szeretethimnusz. Végül a művésznő együtt éneklésre szólította fel a diákságot. Előbb bátortalanul, de egyre hangosabban szállt az ének: „*Pásztorok, pásztorok örvendezve sietnek Jézushoz Betlehembe*” és „*Mennyből az angyal lejött hozzátok*”. Megható aktusa volt az ünnepségnek az egyetemes magyarságért gyűjtött emlékgyertya annak reményében, hogy „*mindannyiunk számára fehér marad a hó és tiszta a lélek öröme*”.

Az igazgató az ünnepség zárásaként – az alma mater karácsonyi ajándékával búcsúzott: „*Vigyétek haza iskolátok szeretetét, jókívánságát és az itt elhangzott gondolatokat, intelmeket. Szeretethben bővelkedő, áldott karácsonyt, boldog új esztendőt kívánunk iskolánk minden diákjának, minden dolgozójának és kedves szüleiteknek*”.

Az ezt követő években iskolánkban nagyon sok változás történt. Megjelent az aulában, később az új iskola előcsarnokában a négy gyertyával ellátott adventi koszorú is. Sokban dicséretesen változott az iskola karácsonyi ünnepségeinek rendje, módja, helyszíne, a műsorok összeállítása, tartalma is, de szellemisége és lényege nem változott.

folytatás a 6. oldalon

Áldott karácsonyi ünnepet kívánunk
a Boronkay Baráti Kör minden tagjának és szeretteinek!

Az évek múlásával karácsonyi köszöntőt a tantestület több tagja mellett volt tanítványok - egyháziak és világiak - mondtak.

A karácsonyi ünnepkörhöz tartozott még a téli szünetben, a zeneiskola hangversenytermében a váci lakhelyű első diák-

jaink részére szervezett iskolai hangverseny. Értékét az adta, hogy az előadók mindegyike alapos hangszeres tudással rendelkező boronkays növendékünk volt. A szép kezdeményezés - különböző okok miatt - az évek során ének-zenei napokká alakult át, amit iskolánk dísztermében tartanak az adventben.

Növendékeink zenei - irodalmi és kórus-

művészetére építve - *Jendrék Gabriella* vezetésével - többször közreműködünk előbb a Székesegyházban vízkeresztkor szentmisén, később *Keszthelyi Ferenc* püspök úr kérésére a Credo-házban a *magyar kultúra napján* és a *magyar nyelv ünnepén*, ahol önálló előadást adtunk. A váci baptista gyülekezet felkérésének is eleget téve az igazgató köszöntötte a híveket, és iskolánk kórusa több alkalommal önálló hangversenyt adott. Lassan hagyománnyá érik, hogy az idegen nyelvi munkaközösség - *dr. Gyarmati Györgyné* kezdeményezésére - az angoltanárok közreműködésével a két tanítási nyelvű osztályoknak karácsonyi váró *christmas party*-t tart.

Az iskola karácsonyi ünnepeinek szónokait, műsorainak szerkesztőit és a műsorokat a következő táblázat tartalmazza. (Egy-két hiányzó név miatt elnézést kérünk.)

Dr. Molnár Lajos

2003 *Dr. Beer Miklós* 2000 *Bokros Levente* 2016 *Dr. Borsi Attila* 1993 *Dr. Csáky Tibor* 1992 *Csuka Tamás* 2014 *Csuka Tamásné* 2006 *Detre János* 2012 *Kozsuch Zsolt* 2010 *Lajtos János*

1999 *Lobmayer Imre* 2007 *Meláth Attila* 2001 *Papp Miklós* 1990 *Pázmándi György* 2017 *Péntek Zsolt* 1998 *Dr. Stella Leontin* 2002 *Szabó András* 1995, 2013 *Szenczy Sándor* 2011 *Dr. Sztankó Attila*

	Lelkész v. külsős ea.	Foglalkozás	Beszédet mondott	Műsor szerk.	Oszt.	Műsor
1984	-	-	Dr. Molnár Lajos	Dr. Surman Jánosné		Irodalmi színpad
1985	-	-	Kecskés József	Dr. Surman Jánosné		Irodalmi színpad
1986	-	-	Borovits János	Dr. Surman Jánosné		Irodalmi színpad
1987	-	-	Urbán Márta	Dr. Surman Jánosné		Irodalmi színpad
1988	-	-	Berta László	Dr. Surman Jánosné		Irodalmi színpad
1989	-	-	Dr. Molnár Lajos	Dr. Surman Jánosné		Irodalmi színpad
1990	Pázmándi György	piarista házfőnök	-	Jendrék Gabriella		Dévai Nagy Kamilla
1991	-	-	Olli József	Jendrék Gabriella		Szavalók és leányok
1992	Csuka Tamás	ref. t. püspök	-	Jendrék Gabriella		Szavalók és leányok
1993	Dr. Csáky Tibor	katolikus pap	-	Jendrék Gabriella		Szavalók és leányok
1994	-	-	-	Jendrék Gabriella		Szavalók és leányok
1995	Szenczy Sándor	baptista lelkész	-	Jendrék Gabriella		Szavalók és leányok
1996	-	-	Dr. Molnár Lajos	Jendrék Gabriella		Görög katolikus kórus
1997	-	-	-	Jendrék Gabriella		Irodalmi, zenei összeállítás
1998	Dr. Stella Leontin	katolikus pap	-	Jendrék Gabriella		Irodalmi, zenei összeállítás
1999	Lobmayer Imre	piarista pap	Dr. Molnár Lajos	Jendrék Gabriella		Irodalmi, zenei összeállítás
2000	Bokros Levente	katolikus pap	-	Jendrék Gabriella		Irodalmi, zenei összeállítás
2001	Papp Miklós	görög katolikus pap	-	Jendrék Gabriella		Irodalmi, zenei összeállítás
2002	Szabó András	evangélikus esperes	Dr. Molnár Lajos	Jendrék Gabriella		Irodalmi összeállítás
2003	Dr. Beer Miklós	katolikus püspök	-	Szilágyi Erzsébet	9.G	Irodalmi, zenei összeállítás
2004	-	-	Dr. Molnár Lajos	Jendrék Gabriella		Betlehemes játék
2005	-	-	Dr. Molnár Lajos	Dr. Gyarmati Györgyné	10.A	Irodalmi összeállítás
2006	Detre János	evangélikus lelkész	-	Dr. Réti Mónika	13.A	Irodalmi összeállítás
2007	Meláth Attila	baptista lelkész	-	Urbán Márta	11.G	Irodalmi összeállítás
2008	-	-	Fábián Gábor	Mauterer Zs., Dr. Behányi R.	13.N	Irodalmi, zenei összeállítás
2009	-	-	Kovács Kálmán	Weltler Csilla	9.A	Irodalmi, zenei összeállítás
2010	Lajtos János	evangélikus lelkész	Orgoványi József	Juhász Erzsébet	10.G	Dickens - összeállítás
2011	Dr. Sztankó Attila	katolikus plébános	-	Jendrék Gabriella	10.G	Betlehemes játék
2012	Kozsuch Zsolt	katolikus pap	Szilágyi Erzsébet	Szilágyi Erzsébet	10.G	Parasztbiblia
2013	Szenczy Sándor	baptista lelkész	-	Szigeti Ágota	10.N	Irodalmi, zenei összeállítás
2014	Csuka Tamásné	református börtönlelk.	Orgoványi József	Ferenczi Adrienn	10.G	Dickens - Karácsonyi ének
2015	Nagy József	ügyvezető igazgató	Szilágyi E., Horváth L.	Heiszig Melinda	9.N	Irodalmi, zenei összeállítás
2016	Dr. Borsi Attila	református lelkész	Düró Dóra, Gergely Zsolt	Dr. Ósi János	9.A	Sütő András - Advent a Hargitán
2017	Péntek Zsolt	katolikus pap	Dr. Molnár Lajos	Molnár Mária	9.N	Irodalmi, zenei összeállítás

RIPORT A BORONKAY ÖRÖK MIKULÁSÁVAL

Az iskolai dolgozók gyermekeinek, unokáinak minden évben lehetősége nyílik közös Mikulásvására, ahol már évek óta Kovács Kálmán tanár úr személyesíti meg a megfáradt, öreg jótevőt, ezért méltán illelhetjük őt az „örök Mikulás” jelzővel.

Örök Mikulás is csak a Boronkayban van

Hogyan lett Önből Mikulás?

Ahogy én emlékszem, közel huszonöt éve, azaz negyedszázada Jendrék Gabriella tanárnő – akkoriban ő rendezte ezeket a Mikulás műsorokat, – megkérdezett engem, elvállalnám-e. Még életemben nem voltam Mikulás, de mondom, miért ne, próbáljuk meg! Azért is, mert előtte picikéim mi is elhoztuk, és a szemükben örömet, félelemmel vegyes kíváncsiságot láttam. Gondoltam, micsoda csuda dolog lehet így adni, a piciknek ilyen örömet okozni, és ekkor úgy határoztam, szívesen leszek Mikulás. Ha gyerekekről van szó, akkor majdnem mindent megteszek, akár fejre is állok!

Említette, hogy a gyerekek reakcióért éri meg igazán a „Nagyszakállú” bőrébe bújni. Van esetleg kellemes, kedves, vicces emléke ezzel kapcsolatban?

A gyerekek vonatkozásában vicces nincsen, mert amikor a Mikulás bácsi elé kijönnek, akkor nagyon kicsi félelem van bennük.

A Mikulás elmondja, hogy már egy ideje figyeli őket a hosszú messzelátóján keresztül, ezért mindent tud róluk. A szülők, nagyszülők kéresemre személyre szabott véleményt – két vaskos dicséretet és picit, kis ejnye-bejnyét – írnak, így nem általában beszélek, látszódik belőle, hogy ez a Mikulás nem tréfál, hanem tényleg tud valamit. Sokszor meg is sajnálom őket, nem is olvasom fel az összes kritikát velük szemben.

Ilyen hosszú idő után is szeretettel végzi ezt a feladatot?

Imádom a kiskölyköket. Ezek még igazi őszinte reakciók, ami tetszik nekik, azt megmutatják. Szeretem, hogy picikét tudok nekik örömet szerezni, nekik is meg a szülőknek is. Ráadásul gyerekeknek örömet okozni az egyik legnagyobb dolog a világon, ami létezhet. Vélhetően talán az utolsó funkció lesz, amiről lemondok itt, a Boronkayban.

Meddig tervezi még folytatni?

Nem tudom. Míg nyugdíjba nem megyek

Fotó: Magyar Boglárka

addig biztos. Ha szükség van rám, és ha ezzel örömet tudok szerezni, akkor megteszem. Gondolkoztam, hogy átadom valamelyik kollégának, akinek olyan szép fehér szakállam van, – nem is kéne ragasztani –, de kutyafülét, maradjon ez az öröm, hogy adhatok ennek a sok drága kicsi kölyköknek.

Két kislány unokája van. Nekik is eljátssza a Mikulást?

Nagyobbik unokámnak tavaly Mikulás voltam otthon is. Elhitte, de azt utólag azért megjegyezte, hogy picikét a hangja és a keze az hasonlított rám, de persze nem én voltam, mert nekem nincs hosszú szakállam. Nagy élmény volt. Sokszor azt gondolom, nagyobb élmény ez nekem, mint a kölyköknek.

Demény Petra 11.K

AZ IDEI MIKULÁSJÁRÁS ÉS A DÖKÖSÖK KARÁCSONYI VÁSÁRA

Fotó: Miricz Vivien

Mikulásjárás a Mikulás és két kópé segítője

Fotó: Adámy

A diákönkormányzat kirakodóvására

Az idei nyílt napok első napján regisztráció az aulában

ZAJLIK AZ ÉLET

Mondhatni, „megszokott medrében zajlik az iskola élete”, azaz szinte semmi különleges nem történt a legutóbbi hírlevél megjelenése óta. Persze, ne legyünk szerénytelenek, de álszerények sem, hiszen, ami a Boronkayban „megszokott”, az sok más iskolában kiemelt esemény lehetne.

Ismét nálunk került lebonyolításra az a díjátadó ünnepség, amelyen a váci iskolákba járó, 2016–2017-es tanévben diákolimpiák országos döntőin dobogós helyezéseket elért tanulókat jutalmazták. A rendezvényt, mint eddig mindig, most is *Branizsa Györgyné* szervezte meg. A sportolók köszöntését és a kupák átadását *Mokánszky Zoltán* alpolgármester úr vállalta magára. A legnépesebb delegációval – közel 60 fővel – a Boronkay diákjai voltak, akik elhozták az összes kiosztott díj közel harmadát, pedig Vácön tíz középiskola és hét általános iskola van.

Tizenkét tantárgyból (azaz szinte mindegyikből) volt indulónk az OKTV első fordulójában, s bár pontos adataink még nincsenek, de egy kivételtől eltekintve mindegyikben lehet képviselőnk a második fordulóban, hiszen elérték a diákok a „továbbküldési” ponttartárt. A legnagyobb létszámban „természetesen” matematikából 17 fővel, de azért szép eredmény a biológia 14 fője, az angol nyelv 10 fője és a fizika 6 fője is. Egyébként összesen több, mint 60-an teljesítették az említett szintet.

A szakmai területen a versenyek majd február elején indulnak, de a felkészülések már itt is gőz erővel zajlanak.

Nem is lenne igazi igazgatói iromány a részemről, ha nem számolnék be legalább egy Boronkay szinten is kiemelkedő eredményről. Már több mint 10 éve december elején (hétfő-szerda-péntek) tartjuk a beiskolázásunk szempontjából igen fontos „Nyílt

Napok”-at. Megfigyeltük, hogy az elmúlt négy évben folyamatosan emelkedett a résztvevők létszáma, s mivel már tavaly is túlléptük a 900-at, kíváncsian vártuk, hogy fog-e ez még tovább növekedni. Nos, két rekord is megdőlt. December 4-én (hétfőn) közel 400 látogató állított minket nem kis logisztikai feladat elé, amely az egy napra jutó új csúc. A bevont tanárok és diákok azonban kiválóan megoldották ezt a feladatot is. A pénteki záráskor a heti „számláló” majdnem elérte az ezret (976 fő). Ezzel a növekvő részvételi létszám immáron ötéves folyamattá vált. Ha így megy tovább, jövőre belépünk a négyszámjegyes klubba. Persze az igazi mérce majd a tényleges jelentkezés lesz február közepén, de még annál is fontosabb, hogy milyen tanulókat sikerül majd felvenni április végén. A szakmai képzéseink népszerűsítése érdekében kitaláltunk egy újdonságot „Boronkay Nyílt Laborok” (la-BORO-k) néven. A környezetvédelem és a vegyészet részen már két-két délután le is zajlott, amelyre egészen

Az aula karácsonyi díszben

távolról is érkeztek érdeklődők. Az elektronika és a gépészet területén január 11-én és 17-én lesznek ezek a foglalkozások 15 órától, melyre az iskola honlapján regisztrálhatnak az általános iskolás diákok vagy a szülei.

Közben persze készülünk az ünnepekre is. Az iskola feldíszítése nagy részben már el is készült, amely szerintem igazán jól sikerült *Lukácsné Mózes Zsuzsanna* gondnokunknak és az általa irányított csapatnak köszönhetően. Volt „Mikulásjárás” a dolgozók gyerekeinek és természetesen az iskola diákjainak is. Még pár napig megtekinthető a *Márczy Gábor* tanár úr által összerakott kiállítás „*Reformáció 500*” címmel, csakúgy, mint a *Mojzes Zsófia* és *Horváth Balázs* által szerkesztett „*Látván(y)*”. Ez utóbbi az általános iskolások körében is nagy népszerűségnek örvendett. Voltak olyan általános iskolák, ahonnan külön emiatt látogattak el hozzánk egy-egy osztálynyi gyerekekkel.

Végzőseink készülnek a január első hetére tett szalagavatóra.

Szóval: „*Zajlik a megszokott iskolai élet.*”

Fábíán Gábor igazgató

Diákolimpikonjaink - 2017

Kiadja: Váci Szakképzési Centrum Boronkay György Műszaki Szakgimnáziuma és Gimnáziuma
Székhelye: 2600 Vác, Németh L. u. 4-6.
Telefon: 27/317-077
e-mail: boronkay@boronkay.hu
Felelős kiadó: Fábíán Gábor
Archívum: www.boronkay.hu/hirlevelek
Lapterv, tördelés: Boronkay Arculat Stúdió